

ŽIVOT V ŽIVOTĚ

aneb

ONA A JÁ

Daniela Gabrielová

ŽIVOT V ŽIVOTĚ

aneb

ONA A JÁ

ÚVOD

Osud je nevyzpytatelný průvodce, který zaměstná mozek, když uzraje čas.

*„Co je většího či statečnějšího než čelit zlému osudu?“
Seneca*

Co k tomu dodat?

Vždyť dělat zázraky umí i naše duše.

Vzpomínky na příběh, který jsem prožila, pro mě mají velký význam. Pomohly mi zorientovat se ve složité životní situaci a díky nim jsem získala životní nadhled.

Tuto knihu věnuji své dceři a své rodině, a také přátelům a lidem, kteří nám poskytovali neustálou pomoc a podporu. Moje poděkování a vděk patří právě vám – lidem s dobrým srdcem.

Děkuji všem, děkuji, děkuji.

Příběh, říkám si. Jak ubíhá čas, je těžké vybavit si všechny jeho podrobnosti, ale nasbírané vzpomínky jako by nastartovaly pomyslný motor veteránu skrytý pod pláštěm času a v hledáčku odpovědi na jedinou otázku se začal odvíjet příběh, který se opravdu stal.

Byla středa 8. prosince roku 1999.

Inverzní mračna povolala další pochmurný den, typický pro zimní období, kdy se stmívá už brzy odpoledne. Sníh shrabaný v ulicích lemoval okraje chodníků a přes noc nově napadaný, mi po cestě do práce pod nohama pěkně křupal. Hlavou mi prolétla myšlenka, že vánoční svátky jsou takřka za dveřmi a na jejich přípravu už mnoho času nezbyvá. Měla jsem za to, že nákup všech potřebných věcí stihnu navečer. Tedy nic neobvyklého. Nic, co by stálo za řeč.

Jenže odpolední události vzaly rychlý spád a můj původní plán vzal za své.

Ve stejný den se moje dcera se svým tátou po odpolední hodině tenisového tréninku vydali na cestu do nedaleké školní tělocvičny, kterou účelově pronajal mateřský klub pro zkvalitnění fyzické přípravy hráčů a hráček všech věkových kategorií, kteří o pravidelné kondiční cvičení měli zájem.

Dcera měla už od dětství vypěstovanou sportovní kázeň, která ji vynesla mezi špičkové hráčky, a tato kázeň se zakládala právě na poctivé práci při tenisovém tréninku a na stálé docházce na kondiční cvičení.

Potřebovala si udržet formu po vydařené letní sezoně, neboť ta zimní už klepala na dveře. Bylo pro ni důležité, aby se znovu dostala „do tempa“.

Na konci léta ji dlouho trápilo zraněné rameno a byla toho názoru, že nastal nejvyšší čas začít na sobě tvrdě pracovat, takže ona ani otec moje obavy nebrali vážně. Navíc ji také povzbuzovalo, že je ve výběru nadějných hráčů, dětí do 14 let, nominována na týdenní pobyt na Floridu.

Jízdu zahřátý motor auta si pobrumlával a kola poskakovala na kočičích hlavách, kterými byla vydlážděná stará silnice. V ulicích se už pozvolna rozsvěcovaly lampy a rozhovor, který za jízdy vedli o uplynulém tréninku, náhle přerušil vyzvánějící mobil.

Když dcera hovor přijala, celá nespá jsem na ni vychrlila:

„Nepřeji si, abys po tenise cvičila.“

„Ale my už jsme skoro u školy.“

„Jed'te domů!

Několikrát jsem to hlasitě zopakovala.

Neposlechli mě.

„Nedělej si zbytečně starosti, nebo něco přivoláš,“ anuloval muž pohotově můj příkaz.

Pro kondiční cvičení měl své vysvětlení a pochopení.

Nezbývalo mi než se s jeho odpovědí smířit a věřit tomu, že tělocvičnu beztak využívají k všeobecné pohybové výchově a víc jak pět se jich tam nesejde.

1.

Nemocnice Motol

Následující den ráno jsme se s mužem vydali na cestu do nemocnice, ale najít společnou řeč se nám nedařilo. Každý sám za sebe jsme sbírali sílu potřebnou k setkání s lékařem.

Křídlo dětského oddělení právě rekonstruovali a koutek pro návštěvy byl dočasně zrušený. Celí nervózní jsme na chodbě špitálu netrpělivě čekali na příchod lékaře.

Z jednotky intenzivní péče vyšla sestra a zeptala se nás, co tu děláme.

„Čekáme na lékaře. Jsme rodiče dívky, kterou sem včera večer úrazovka přivezla,“ odvětila jsem nevrle, jelikož jsem se děsila toho, co se dozvím.

Když sestra zmizela za dveřmi jiného pokoje, otevřeli jsme dveře a škvírou opatrně nahlíželi do místnosti, abychom nevzbudili pozornost dětských pacientů.

Ležela na lůžku u okna a na šíji měla pevný límec. Měli jsme dojem, že spí, ale opak byl pravdou. Sedativa ji udržovala v polospánku. Na stolku vedle jejího lůžka stál monitor, který vydával své svědectví.

„Žije...“

Oddychli jsme si a v srdcích pocítili jistou úlevu, protože pochybnosti o tom, zda přežila, byly zažehnány.

Sdělení lékaře jsme sice pozorně vyslechli, ale tomu, co nám říkal, jsme příliš nerozuměli.

O kvadruplegii jsme nevěděli vůbec nic. Lékař si očividně uvědomil naši neznalost a o výsledku z vyšetření hovořil již srozumitelným jazykem.

„Rentgenové snímky ukázaly přerušení míchy mezi druhým a čtvrtým krčním obratlem. Zlomenina těchto obratlů se neprokázala, a proto jsme neoperovali. Vaše dcera je od krku dolů ochrnutá,“ líčil důsledek nešťastné události.

V tu chvíli by se v nás krve nedořezal. Bez pohnutí jsme zůstali stát jako dva solné sloupy. O takovou ránu osudu jsme nestáli a nechtěli jsme o ní nic slyšet ani ji přijmout. Na otázku, zda je nějaká naděje na uzdravení, lékař pokrčil rameny.

„To je předčasná otázka. Od úrazu uplynulo jen pár hodin a léčba zranění, k níž jsme okamžitě přistoupili, by mohla ovlivnit další průběh uzdravování. S podobným zraněním jsme se tady ještě nesetkali a nemáme s ním žádnou zkušenost,“ dodal na závěr.

Poslední věta nás zcela uzemnila a jen s obtížemi jsme se z ní vzpamatovávali.

„Nepochybně jste jí zachránili život. Děkujeme vám,“ převzal muž kontrolu nad situací.

Zprávou o stavu zranění naší dcery jsme byli naprosto zdrcení. Byli jsme si vědomi toho, jak žalostně málo o následcích takového úrazu víme, a odpověď na otázku, zda se s jejím postižením dokážeme vyrovnat, jsme byli nuceni hledat sami v sobě.

A co řekneme dceři, až se zeptá, co se jí stalo?

Opona nejasné budoucnosti se zatáhla.

Zhroutil jsem se.

Pamatuji si jen, že jsem si přála být u ní, hladit ji a utěšovat, ale ten den to nebylo možné.

Jednotka intenzivní péče

Do nemocnice jsem přijížděla každý den po sedmé ráno a večer po jednadvacáté hodině mě sestry obvykle upozorňovaly, že čas návštěv už dávno skončil. Pamatuji si, jak jsem hned poté, co jsem vstoupila na jednotku intenzivní péče, sledovala monitor, který upozorňoval na přicházející bolest, a jak dcera křičela, když volala o pomoc.

Její strašlivý nářek ve mně vyvolával zmatek.

Co mám udělat, jak ji můžu pomoci, aby ta zpropadená bolest ustoupila?

Od pultu za sklem vykoukla sestra se sluchátkem u ucha a poradila mi: „Masírujte jí nohy. V noci to zabíralo.“

„Jak?“ ptám se neznale.

„Odspodu nahoru,“ a skutečně to pomohlo a po pár sekundách ataky palčivé bolesti zvolna odeznívaly.

Neúměrné bolesti trvaly dlouhých šest dní a zmírnit jejich průběh nedokázaly ani utišující léky. Oheň v těle, rozpoutaný úrazem, nebylo možné ničím uhasit. Dcera neměla tušení, co prožíváme a jak nejisté její vyléčení je, a jak hluboko do mého nitra proniká bolest z jejího utrpení.

Šestý den jsem požádala primáře dětského oddělení neurochirurgie o společný pokoj, a když mi pozdě odpoledne vyhověl, měly jsme velikou radost, že od této chvíle budeme stále spolu.